

LIBEL 1 - ASSAIG 0
Isidor Cònsul

L'estiu de les paparres, d'Albert Roig, és un libel presentat en forma d'assaig i no voldria moure'm d'aquets dos punts -libel i assaig- per mirar de bastir la meva reflexió sobre el llibre. Un libel, segons que diuen els diccionaris de mestre Fabra i de la GEC, és, sobretot, un escrit difamatori contra algú o contra alguna cosa. També es pot entendre, però, com un memorial amb objectius de denúncia. L'embranzida inicial i el motiu sobre el qual Albert Roig organitza els apartats més crítics d'aquesta denúncia són, fonamentalment, la reestructuració dels Jocs Florals de Barcelona de l'any passat i la greu esllavissada que n'esdevingué. Diguem que l'autor hi té tot el dret, ni que sigui com a catarsi personal, i que tampoc no van malament, de tant de tant, les caparrades d'una provocació radical. Per un altre costat, el llibre s'inscriu en una certa tradició de la poesia catalana contemporània com ho demostraren, anys enrere, el recull Les flors del Mall i els articles que signà a la premsa Carles Bau de l'Aire.

El problema més greu de L'estiu de les paparres surt quan es deixa de fer sirventès en prosa i s'assagen els contorns de l'assaig. I passeu-me, si us plau, la redundància. El text li surt atorollat, el discurs salta en desordre d'un tema a l'altre, les digressions i els parèntesis fan murada que en dificulta la lectura, hi apareixen citacions òrfenes de pare i l'estructura, sovint, és d'un notori desgavell.

I és una llàstima que sigui així perquè alguns dels textos assagístics plantegen suggeriments i punts d'innegable interès referits, entre altres, a l'obra de Blai Bonet, Gabriel Ferrater o Marc Granell, amb els quals coincideixo i m'hagués agradat de trobar-hi una feina més aprofundida i eficaç. Des d'aquesta perspectiva formal, L'estiu de les paparres funciona com una antítesi

de Les flors del Mall. Els poemes de Carles Bau de l'Aire, a més d'un libel, eren impecables de construcció i es recorda, encara, l'encert al.literatiu del vers potser més emblemàtic: Quina remor de rems, Ramon, quan rimes.

Ara bé, on el llibre d'Albert Roig es fa vell -diria que per hores- és en la valoració de l'obra poètica de Francesc Parcerisas. L'aiguabarreig que fa del poeta i del crític es decanta, injustament, contra tots dos aspectes de l'escriptor. I és aquí on s'ha de remarcar, amb els ets i uts que calgui, que el tractament assagístic és lleuger i tendenciós. L'edat d'or (1983) és una fita prou important en la poesia catalana d'aquests darrers anys i tinc la impressió que també ho serà Focs d'octubre (1992). Tots dos llibres presenten un Parcerisas instal.lat en la maduresa, un poeta amb la veu cada vegada més segura i quan els poemes arriben a formulacions també més consistents. Una poesia de reflexió sobre els aspectes més immediats de l'experiència i que, en la seva senzillesa, aconsegueix fites d'una enorme expressivitat i eficàcia.

Isidor Cònsul